

§ 27 ville de Skibsførere, som nu føre Udvandrerstibe i Fart paa fremmede Verdensdele, medmindre de have taget Afgangseksamen ved Søofficersskolen, være udelukkede fra fremtidig at kunne føre Skib i denne Fart, medmindre de underkaste sig den udvidede Styrmandseksamen, som først institueres ved den Lov, som endnu ikke er vedtagen. Dertil svarer den ærede Minister, at § 29 giver ham Ret til at dispensere fra denne Forordning. Jeg kan ikke forstaa, at han har denne Ret ifølge § 29. Den siger: „De Sømand eller Maskinister, der paa fyldestgørende Maade godtgøre, at de forinden nærværende Lovs Ikrafttræden have gjort Tjeneste som Styrmand eller Maskinistre under Forhold, hvor der nu udkræves andre eller strengere Betingelser, kunne af Indenrigsministeren erholde Tilladelse til fremdeles at udøve den af dem hidtil drevne Næringsvej i samme Omfang som tidligere.“ Der er her Tale om Styrmand og Maskinistre, men ikke om Skibsførere. Hvis § 29 skal kunne læses saaledes, at den ogsaa kan finde Anvendelse paa Førelse af Udvandrerstibe, kan jeg kun sige, at saa er den en ny Bekræftelse paa det, jeg allerførst fremhævede, at Lovforslaget er affattet i et Sprog, som gør det meget vanskeligt at forstaa Meningen.

Berg: Da jeg spurgte den højtærede Minister om, hvad han forstod ved Sømandstjeneste, søgaende Skibe og Udtrykket Matros, henviste den højtærede Minister mig til en Skrivelse fra Marineministeren, som findes i Rigsdagstidenden fra i Fjor, men denne Henvisning kan ingenlunde fri den højtærede Minister fra en nærmere Definition af dette Udtryk, thi det vil jo ikke blive Marineministeren, som vil komme til at udføre denne Lov og bestemme, hvilke Betingelser, der kræves for at saa Bøvis som Styrmand eller Skibsfører, det bliver Indenrigsministeren, og han maa derfor have sit eget bestemte Begreb om disse temmelig ubestemte Ting. Det synes da ogsaa at være Tilfældet, at han har sit eget Begreb, navnlig om Udtrykket Matros. Han forlangte nemlig efter sit eget Udtryk om Sømandsuddannelsen for at kunne betragtes som Matros langt mere, end man hidtil har forlangt efter den nugældende Søneringslov. Naar en lille Sagt f. Eks. paa 20—30 Tons har 2 eller 3 Mand's Besætning, nemlig Skibsføreren, en Mand der kaldes Matros, som er forhyret som Matros, og en Dreng, saa er det Matrostjeneste, denne Mand gør, naar han har sin Vagt paa denne lille Skude omkring i Farvandet, og naar han er stærk nok til at slæbe Brænde fra Borde og til

Borde, men det er ikke givet, efter de hidtil gældende Bestemmelser, at den Mand kan forrette Sømandstjeneste om Bord paa Juldstib og deslige. Manglen nu bestaar ogsaa deri, at man ikke har sat visse Begrænsninger, og denne Mangel er ogsaa tilstede ved disse Bestemmelser. Derfor vil jeg bede den højtærede Minister, om han ikke sammen med sine sagkyndige vil kunne give saadanne Bestemmelser i Loven, som ikke tilstede altfor stor Vilkaarlighed for dem, som skulle anvende Loven. Med Hensyn til § 29 vil jeg sige, at strengt fortolket forekommer det mig, at den ærede sidste Taler har Ret. Man kan vel nok gøre en Udvidelse af Ordene derhen, at disse Skibsførere have jo i Virkeligheden ogsaa tjent som Styrmand, men Udtrykket er ikke korrekt. Strengt taget kan § 29 ikke bruges i det Tilfælde. Jeg tror, han har Ret deri, og i saa Tilfælde maa der en Forandring i § 27 eller ogsaa i § 2, men det blive vi nok enige om, jeg hører jo, at den højtærede Indenrigsminister er ganske enig med os om, at det kun skal gælde Fremtiden. Den højtærede Minister mente ogsaa med Hensyn til § 25, at den heller ikke er saa farlig. Jeg vil sige, at i gamle Dage vare saadanne Bestemmelser temmelig uskyldige, men i vore Dage have de mest uskyldige Bestemmelser kunnet blive til nogle beshynderlige Ughyrrer under Fortolkninger eller slikt, saa man skal være meget opmærksom overfor den Slags Ting, selv om man tør forudsætte, at det staar i en ligesaa god Mening, som man ellers har taget det i. Den højtærede Minister har aabenbart ikke Ret, naar han mente at Indvendingen mod § 16 gjaldt Af- og Paamonstring. Nej! den gjaldt Retten til Af- og Paamonstring, og jeg er overbevist om, at naar vi komme nærmere ind paa dette, vil den højtærede Minister komme til det samme Resultat som vi, nemlig at Paragraffen er praktisk umulig, og at det højeste, man kunde opnaa, var at saa vedkommende Embedsmand stille lige i den Retning, med Hensyn til Umyndighed, med andre Vurderigheder. Jeg ser ogsaa, at der staar i dette Andragende fra Frederikshavn en Sætning, som det ærede Medlem fra Aalborg (Lutein) anførte: At den, som har Eksamen, kan ikke fiske, og den, som kan fiske, kan ikke saa Eksamen. Det er imidlertid en doktrinær Paastand, som virkelig ikke passer i det praktiske Liv. Vi have blandt vore jævne Fiskere en stor Mangfoldighed af Fiskere, som have taget Eksamen, uden at det har forringet deres Sødugtighed og deres Evne til at tjene deres Brød, og jeg tror heller ikke, det har forringet deres Evne til at tænke over